

Masacrul din Calea Lipovei (Partea a II-a).

Un dosar controversat

One of the most important areas of the City of Timisoara, a junction point of the city with Dumbrăvița commune, is Calea Lipovei, a neighbourhood close to city outskirts, “at the end stop of the trolley bus no. 14” – as the inhabitants refer to the trolley bus line that crosses the area. This neighbourhood fostered, in December 1989, three distinct Military Units, fully operational. And this very place there was a real theatre of war where six lives had been taken and other 43 had been dramatically changed following the brutal repression of protesters with war ammunition, even after the Army joined the revolutionaries. One of the hottest crossroads in the city, where lack of information, uncertainty, fear, chaos – which ruled both in those military units and on the streets – and violence caused casualties among civilians of all ages, as well as among militaries. All these events have been duly documented in what we now know as the “Calea Lipovei” case, where three officers have been firstly charged with aggravated first-degree murder, then arrested, acquitted, retried and finally pardoned, a case consisting of thousands of pages of criminal investigations and judicial proceedings which lasted for over a decade.

Keywords: Calea Lipovei, Military Prosecution, Romeo Bălan, Rotariu Constantin, the wounded.

Cuvinte cheie: Calea Lipovei, Procuratura Militară, răniți, Romeo Bălan, Rotariu Constantin.

Unul dintre cele mai sângeroase locuri din Timișoara unde demonstrații au fost secerate de gloanțe este Calea Lipovei, un lucru deja cunoscut. Despre masacrul petrecut aici am făcut o incursiune cu declarații de martor în numărul 2 (9) / 2011. Acest număr vine în completare, cu o prezentare documentată din mai multe surse și mai puțin accesibilă publicului larg.

Ce se știe mai puțin sunt unele aspecte, amănuntele precise care lipsesc chiar și în procesul bazat pe controversatul dosar Calea Lipovei. Ca și faptele petrecute în Lipovei, urmărirea penală a fost spinoasă, dosarul aflat pe masa Parchetului Militar la fel de contradictoriu, cu multe lacune, cântărind greu. Numai sentința din 1994 dată de Tribunal are 63 de file, pe lângă celelalte acte doveditoare: probe, registre, jurnalul acțiunilor, situații, motive de apel, ordonanțe de revocare, decizii. Părțile vătămate au făcut, și ele, recursuri în instanță, după cum exemplificăm în documentele scanate, provenite de la Secția Militară a Parchetului.

Am confruntat aceste date cu altele publicate, precum și consemnările unui ofițer din unitatea în cauză, de pe Lipovei, participant la acele evenimente, dar și istoric. Din actele de la dosar reiese că 50 de ofițeri și 50 de militari în termen au constituit apărarea cazarmii din Calea Lipovei, în 17.12.1989. Mai multe despre forțele implicate pot fi văzute în adresa de mai jos a M.Ap.N. către Procuratura Militară Timișoara (vezi Anexe 1). Trebuie precizat de la început un lucru: inculpatul Rotariu Constantin îndeplinea și funcția de comandant al Garnizoanei Militare Timișoara, așa cum atestă și documentele Procuraturii Militare. Privind ordinele primite în teritoriu și cum s-a acționat ierarhic, prezentăm un aspect evidențiat și de istoricul Gomboș, care în 1989 era ofițer în Bg. 41 Rd. Th. (U.M. 01864) din Lipovei: „În timpul cercetărilor Procuraturii Militare, un ofițer al U.M. 01140 Lugoj, lt. maj. Maricel Cristea, a atras atenția asupra unui aspect pe care diferitele medii românești implicate în problema revoluției l-au ignorat. În legătură cu ordinele primite în după-amiaza de 17 decembrie, el a declarat: *Precizez că, deși s-a dat ordinul alarmă de luptă parțială – Radu cel Frumos – nu ni s-a dat niciun document de alarmă, nici caracteristicile de lucru radio, nu s-a precizat nicio misiune, niciun inamic, nu s-a respectat nicio prevedere a Planului de alarmă în astfel de situații și nici nu ni s-a dat nicio misiune sau informație, deși toți militarii erau echipați cu armament și muniție. Aceasta a creat o stare de confuzie totală atât la cadre, cât și la militarii în termen*”.

O situație hilară, într-adevăr, chiar și un necunoscător s-ar întreba de ce sunt scoși în stradă „să calmeze” populația cei de la apărarea antiaeriană, când misiunea și strategia lor de luptă sunt cu totul altele... Situațiile critice în care s-au aflat militarii, în general, au fost cauzate de neclaritatea ordinelor, de improvizațiile în acoperirea dispozitivelor, de necunoașterea modalităților de adaptare a focului la incidente urbane, de lipsa de pregătire a militarilor în termen și de precaritatea informațiilor primite de la ofițeri

La studierea probelor și actelor din dosarul Calea Lipovei am constatat că treisprezece militari în termen de la intrarea în U.M. 01942 au executat atunci foc (Anexa 2).

Dar cartușele rătăcite în apartamentele celor ce locuiau în străzile învecinate cine le-a tras? Mulți martori s-au prezentat cu gloanțe care le-au ciuruit pereții garsonierelor – ca probațiune – la Procuratura Militară, în timpul cercetărilor, chiar dacă nu au fost participanți sau parte vătămată.

La gradul și răspunderea pe care le aveau ofițerii inculpați, nu ar fi trebuit să cunoască amplasarea militarilor în seara zilei de 17 decembrie 1989?!

Potrivit Jurnalului acțiunilor de luptă, U.M. 01942 a fost operativă până în 24 decembrie 1989, după ora 24.00, la aceasta fiind dislocate alte două unități pentru apărarea unor obiective în Timișoara, conform Jurnalului de luptă al U.M. 01942.

Despre evenimentele petrecute la cazarma din Calea Lipovei, iată ce consemnează în jurnalul său de militar, din interiorul unității, lt. col. Constantin Gomboș: „În ziua de 17 decembrie 1989, din ordinul comandantului gen. mr. Mihalache Vasile, la compania din curtea cazărmii de pe Calea Lipovei au fost adunate efectivele.

La ora 20. 00 se afla în dispozitiv tura de gardă comandată de lt. col. Gomboș C. Constantin, dispuși de-a lungul gardului de beton. În momentul deschiderii focului de avertisment de la poarta principală (Calea Lipovei), ofițerul s-a aflat în al doilea foisor de la gardul cazărmii de pe str. Câmpina. Dispozitivul de pază din cazarmă era funcțional, militarii erau înarmați și aveau muniție de război. (...)

Între 20.00-21.30 cadrele și militarii în termen aflați în dispozitiv de luptă pe latura dinspre Calea Lipovei au asistat la manifestările ostile ale celor aflați pe trotuarul din fața unității. Col. Rotariu Constantin se afla în biroul său (cu vedere spre Calea Lipovei) împreună cu gen. b. mr. Cârneanu Florea, secretarul Consiliului Politic al C.A.A.T.-ului, trimis special al generalului Ilie Ceaușescu la Timișoara. Comandantul diviziei a ordonat de cele mai multe ori deschiderea focului de avertisment, mai ales că cerul Timișoarei era brăzdat de rafale de cartușe trasoare, dar cei aflați în prima linie (la poarta principală – col. Cherăscu Gavrilă, col. Socaciu Petre și lt. col. Păun Ioan) nu au executat ordinul, deoarece, deși manifestările celor adunați peste drum de unitate erau ostile, acestea nu erau agresive, ci erau vociferări, injurii la adresa militarilor și a regimului comunist, spargerea vitrinelor din apropiere.

În jurul orei 21.30-21.45 s-au întors din oraș un ARO și un microbuz care transportase hrana militarilor aflați în dispozitivul din centrul Timișoarei, care nu mâncaseră din zori, precum și muniția, în lăzi sigilate, pe efective... (150 militari au efectuat paza clădirilor B.N.R., a Poștei Centrale și a Hotelului «Continental» până în dimineața zilei de 18.12.1989, ora 08.00, când efectivele s-au înapoiat în cazarmă, neexecutând focuri asupra mulțimii, apoi de la ora 15.00 s-au constituit două detașamente de 60 de militari în termen și cinci cadre pentru paza sediului Poștei, sub comanda mr. Zburlea Nicolae și a mr. Taifas Ilie, până în 20, când au fost retrase în cazarma de pe Calea Lipovei, fără a se fi executat foc asupra populației). În clipa în care poarta principală s-a deschis automat pentru intrarea celor două autovehicule, autoturismul ARO a depășit, iar microbuzul a așteptat în mijlocul străzii, înainte de a vira spre stânga pentru a intra în unitate. Potrivit militarilor aflați în apărare, mașina a fost atacată de manifestați cu pietre, s-au repezit după ea, până în mijlocul șoselei. Poarta a rămas deschisă. Fără comandă, s-a dezlănțuit un potop de foc...”

Din consemnările armatei, manifestații au încercat să intre în incinta unității, în spatele mașinilor. „După câteva minute a apărut un autoturism Dacia cu sireună, care a trecut pe străzile vecine, apoi o dubă a miliției, care i-a luat pe toți demonștrantii din fața porții, căzuți în învălmășeala provocată de salva de foc. Plutonul de intervenție comandat de lt. maj. Gheorghe Constantin a ieșit în fața porții și a tras focuri de avertisment pentru împrăștierea demonștrantilor rămași pe străzile vecine.” Încă o informație care contrariază și iscă reacții

retorice: Acești protestatari, rătăciți sau curioși din străzile vecine, constituiau un real pericol pentru cazarmă de la acea distanță?...

Declarațiile militarilor și martorilor sunt contradictorii chiar și în privința traiectoriei tragerilor. Conform regulamentelor, în mod normal, strada era obiectivul de intervenție și restabilire a ordinii și liniștii publice ce revenea brigăzilor M.I.: miliție, securitate, gărzi patriotice, iar armata trebuia să își apere unitatea. Mai mult, din cele redade de col. C. Gomboș, „(...) plutonul s-a deplasat din colțul cazarmii, de mai multe ori, în lanț de trăgători, spre baricadă, la 75-100 m depărtare, intersecția Str. Borzești cu Câmpina. La fiecare deplasare, în militari se arunca cu pietre. S-au tras de mai multe ori focuri de avertisment. În jurul orei 22.30, s-a primit informația că un magazin alimentar din apropiere a fost spart și jefuit de persoane necunoscute. I s-a dat foc. Locatarii erau alarmați că pe acolo trece conducta de gaze a blocului și există pericol de explozie. Lt. maj. Gheorghe Constantin s-a deplasat la magazin. A reținut câțiva oameni cu sticle de băuturi în mâini.” De observat, din nou, aceste personaje aflate sub influența alcoolului, provocatoare de scandal și spargerii, apar consemnate în toate punctele fierbinți ale orașului în care s-au înregistrat și cele mai multe victime. În total, în acea noapte, pe Calea Lipovei au fost consumate 800 de cartușe (vezi cifra totală, exactă, în Anexa – 3 Situația muniției trase, document scanat). Efectul (conform concluziilor pe fond ale Procuraturii Militare): „Șase victime împușcate mortal, prezentând un singur orificiu de intrare a glonțului, și 21 răniți – dintre care șase femei.” La aceasta trebuie să adaug că au fost și copii răniți, doi băieți, dintre care unul chiar în ziua Crăciunului. Veți afla din informațiile și lista redată la sfârșitul documentarului că numărul total al răniților este mult mai mare, fiind înregistrate cazuri, în Lipovei, până în 26 decembrie 1989.

Boțoc Virgil arăta în instanță că fiica sa (decedată), Boțoc Luminița (minoră, 14 ani), a fost împușcată „lângă biserica din spatele Complexului Comercial, în timp ce se trăgea din două Dacii și două autoturisme ARO, care circulau cu luminile stinse pe Strada Borzești, o stradă perpendiculară pe Calea Lipovei”. Acest caz a fost prezentat și în interviul cu Maria Boțoc, mama Luminiței Boțoc, publicat în nr. 1 (4) / 2009.

Conform altei mărturii, la acea oră, când se vorbește de măsura de apărare a unității militare, în Piața Lipovei erau răniți copii, alte victime, ale cui? Martorul Potroghir Lucica, mama fetiței Potroghir Iustina, de doar 7 ani, declara la audiere că: „În 17.12.1989, după ora 19.00... când am ajuns la capăt, am întrebat militarii care erau acolo dacă pot să merg mai departe sau nu. Și-au zis: «Doamnă, puteți să mergeți până la dispensar, dar mai departe nu puteți merge!» Deoarece copiii aveau febră, erau bolnavi amândoi, am mers până la dispensar (dispensarul de zonă nr. 20). Când am ajuns la dispensar, nu mai era nimeni acolo. Am așteptat puțin, ne-am întors. Când am ajuns în piață, am văzut o mașină roșie care a trecut și din care a început să tragă. Atunci, în momentul când s-a tras, eu cu fetița și cu copilul și lumea care era acolo ne-am adăpostit sub mesele din piață, Piața Lipovei. Este o piață mică acolo. Și, la un moment dat, am văzut fetița plină de sânge. A început să plângă și mi-a zis: «Mămica, curge sânge!»...” Dosarul Calea Lipovei (nr. 433/1994, cu 11 volume) a făcut obiectul unui proces derulat mai mulți ani, cu trei ofițeri: generalul Rotariu Constantin (a dat ordin de tragere), lt. col. Păun Ioan și cpt. Gheorghe Constantin, care au executat ordinul (ultimul rănit, și el, grav, la scurt timp, internat la Spitalul Militar și avansat, la patru zile după evenimente, la gradul de lt. col., decedat, ulterior, la 50 de ani).

Prin mandatele 73/P/1990, Păun Ioan și Gheorghe Constantin au fost arestați pentru comiterea infracțiunii de genocid. Judecarea celor trei și sentințele date au stârnit diverse reacții pro și contra, chiar și un sondaj în cadrul unității respective, valuri de opinii publicate în mass-media și consemnate în documente oficiale, mai cu seamă grațierea din 2002 – după cum consemnează și istoricul Constantin Gomboș, colonel (r).

Despre cum a acționat comandantul Rotariu au fost mai multe declarații strânse în timpul instrumentării cazului. Una dintre ele este cea a lui Simion Gheorghe, militar în termen la U.M. 01864 Timișoara, dată în ședința publică din 09.02.1998 (vezi Anexa 4).

Toate informațiile și probele de mai sus sunt confirmate într-o situație care mi-a fost prezentată de cei doi procurori militari care au răspuns de întocmirea dosarelor pentru trimiterea în judecată.

Interviu cu Romeo Bălan, fost șef al Procuraturii Militare Timișoara (la sediul Secției Parchetului, 15.12.2000):

– (...) dosarul Calea Lipovei, în care a fost trimis în judecată generalul Rotariu, colonelul Păun și locotenent major sau căpitan Constantin, la vremea respectivă. Aceștia au fost arestați în '90, au fost cercetați, după aceea dosarul a fost retrimis în instanță în 1994. În 1994 cei trei au fost achitați de Tribunalul Militar Teritorial București, nu mai funcționau acele instanțe speciale, ci a fost trimis dosarul direct la București, pentru «omor deosebit de grav», au fost achitați, considerându-se că nu sunt vinovați de morții și răniții de pe Calea Lipovei, soluție care a fost îmbrățișată și de următoarea instanță, de Curtea Militară de Apel, și în recursul procurorului s-a ajuns la Secția Militară a Curții Supreme, secție care a dispus retrimiteră spre rejudecare a cauzei. S-a reluat judecata, în anii '96-'97-'98, a început, din nou, de la Tribunalul Militar București, care i-a achitat din nou, apreciindu-se că sunt nevinovați, s-a ajuns, din nou, la Curtea de Apel, care a avut aceeași părere, de „nevinovați”. Și-acum, dosarul, tot pe recursul Secției Parchetelor Militare, e judecat de Secția Penală a Curții Supreme, fiindcă din 1998 s-a desființat Secția Militară, vor fi judecați, practic, de judecători civili, de la Secția Penală a Curții Supreme de Justiție. A doua oară se ajunge cu această cauză până la Curtea Supremă, sperăm că se va da o soluție temeinică și legală. Noi, ca magistrați, n-avem voie să comentăm soluțiile judecătorilor, dar avem căile legale de a le ataca cu apel sau cu recurs și să ne batem pentru soluțiile... pentru dosarele pe care noi le-am promovat în instanță. Oricum, este o concepție diferită a instanțelor militare față de a noastră. Deci toate soluțiile acelea de achitare, v-am spus, de două ori, ale Teritorialului și ale Curții Militare de Apel, merg pe ideea că focul de armă a fost justificat, pentru că s-a atacat unitatea, fapt care nu rezultă din probele administrate; au fost împușcați oameni în locuințe, au fost împușcați oameni pe stradă, care nu atacau unitatea. Deci riposta față de ceea ce s-a întâmplat acolo, în față. Sigur că au fost și grupuri violente, dar se diferențiau de marea masă a demonstranților, deci represiunea care a avut loc nu se justifică. Probabil că se va ajunge la Curtea Supremă, la o soluție aproape de realitate.

Liza Kratochwill: – Există vreun dosar care intră sub incidența legii privind amnistia?

General Romeo Bălan: – Poate vreți să întrebați de prescripție.

General Dan Voinea: – E altceva. Amnistia n-a fost dată...

Liza Kratochwill: – N-a fost dată, da. Știu că s-a făcut vâlvă în presă pe asta.

General Dan Voinea: – Și ar fi un mare păcat să se dea.

General Romeo Bălan: – Prescripția la infracțiunile care fac obiectul acestor dosare, deci „omor deosebit de grav și tentativă la această infracțiune”, fie că sunt infracțiuni consumate, fie în fază de tentativă, pentru aceste infracțiuni termenul de prescripție a răspunderii penale este de 15 ani, prevăzut de lege.

General Dan Voinea (fost procuror general – Parchetul Militar): – Deci este timp suficient să le terminăm.

General Romeo Bălan: – Și este prevăzut în articolul 122 din Codul de Procedură Penală. Deci 15 ani este termenul de prescripție. Dar acest termen, prin efectuarea unor acte de urmărire penală împotriva unor persoane distincte, este întrerupt. Și curge un nou termen de prescripție, din momentul în care acesta s-a întrerupt. Și-n momentul în care, în acești 15 ani, se face un act care i se comunică celui învinuit sau inculpat de anumite infracțiuni, acest termen se întrerupe și curge un nou termen de prescripție. Deci acestea sunt dispoziții legale clare. Deci de amnistie

ați întrebat. Sigur, nu s-a dat o amnistie. S-a dat amnistia aceea, din Decretul-lege 4 din 3 ianuarie 1990, care a privit fapte relativ mărunte, le spunem noi. Sigur, pentru cel care a luat bătaie pe stradă sau în curtea miliției sau în curtea penitenciarului constituie infracțiune gravă. Așa s-a apreciat, la vremea respectivă, pentru că erau sute de persoane. Deci toți cei care au fost în cordoane de ordine trebuiau să fie trimiși în judecată. Eventual toată miliția, toată securitatea, toată armata, toți grănicerii ar fi putut fi trimiși în judecată pentru acele lovituri pe stradă, deci pentru purtări abuzive care, de fapt, au fost și reciproce. Că și din rândul forțelor de ordine am avut oameni loviți. Deci atunci când sunt asemenea lupte de stradă... ar fi fost bine să fi rămas numai la acest nivel. Deci fără să se facă uz de armă. Pentru că nici cealaltă parte, deci tabăra revoluționarilor, n-au fost înarmați. Deci dacă rămâneau la nivel de lovituri reciproce, probabil că de aceea s-a apreciat, la vremea respectivă, s-a dat acest decret: amnistia privind numai fapte mărunte, deci nu infracțiuni grave, de omor deosebit de grav sau de omor.

Deznodământul este elocvent și din Decizia 52/20.06.1995 și Minuta 200/ 16.11.1998, ca și din Dosarul 108 – Concluzii contencios – Tribunalul București.

Conform Rechizitoriului Procuraturii Militare Timișoara (datat 29 martie 1990), menționez că, din ordinul direct al generalului Nuță Constantin, cu aprobarea inculpatului Coman Ion, membru în Comitetul Politic Executiv al P.C.R. – gen. lt. în rezervă, absolvent al Academiei Militare, fost șef al Marelui Stat Major între anii 1974-1976 – au fost constituite, pe raza orașului Timișoara, opt dispozitive mobile cu ofițeri și subofițeri de miliție, completate cu subunități ale trupelor de securitate și de grăniceri comandate de câte un ofițer din acele trupe (25-30 de militari în termen), cu ordin să se tragă fără nicio somație. În acuzare, se învederează exemplificativ că 30 de persoane au fost împușcate pe raza dispozitivului din Calea Lipovei, din care șase decedate. În această zonă însă, în ansamblu, evenimentele sfârșitului de an 1989 au provocat mult mai multe victime. La o confruntare a mai multor evidențe (existente la forurile abilitate, inclusiv la Asociația Memorialul Revoluției), aceste date statistice includ și victime survenite în cartierul respectiv, după 22 decembrie 1989 – la două zile după ce armata „fraternizase” cu civilii și Timișoara era deja „oraș liber”, după cum se declarase de la balconul Operei. De remarcat numărul mare de împușcați după 22 decembrie, îndeosebi militari, persoane țintite în zone vitale, în special în partea superioară a trupului, dar și copii. Despre copii orfani, persoane care au murit pe lângă blocurile din apropiere și din fața unității militare am scris în numerele trecute ale buletinului nostru, ca și despre **martirii din 17 decembrie 1989. În Calea Lipovei au fost uciși prin împușcare:**

. Boțoc Luminița Florentina, 14 ani, lângă Complexul Comercial „Dumbrava” (un martor a declarat Procuraturii că a văzut o fată de circa 14 ani, desfigurată, aruncată la containerele din Strada Lotusului (Dosar, vol. 5, fila 79); trupul a fost recuperat de familie din groapa comună – Cimitirul Săracilor, 12 ianuarie 1990);

. Miron Ion, 58 de ani, pensionar, în jurul orelor 21.00-21.30 aflându-se cu Cheptenariu Radu pe spațiul din fața căminului de nefamiliști nr. 1; plagă picior stâng, situație complicată, la Spitalul Județean, cu leziuni la organe interne și vase mari, cu hemoragie internă și externă.

. Motohon Silviu, 32 de ani, ajutor maistru, împușcat în cap pe Strada Ialomiței, la intersecția cu Calea Lipovei.

. Oțeliță Aurel, 34 de ani, muncitor, împușcat în torace, în Calea Lipovei – la locuința din Căminul de nefamiliști nr. 8. (Potrivit declarației la dosar a soției Irina – parte vătămată – , între orele 22.30-23.00 s-a uitat de la fereastră în stradă și a fost împușcat. În mărturia video pe care mi-a dat-o în 2009 susține că, de fapt, au venit din oraș cu copilul și s-au oprit cu grupul de oameni din fața blocului unde locuiau, moment în care soțul i-a fost împușcat, dar, de teamă, nu a declarat această versiune în timpul cercetărilor Procuraturii).

. Pinzhoffer Georgeta, 35 de ani, plagă toracică, decedată pe loc, între blocuri, pe teren viran – Strada Lotusului, între orele 21.30-22.00, conform declarației de martor (vol. 5, fila 30 verso):

„(...) un autoturism care venea dinspre Dumbrăvița pe Calea Lipovei a cotit pe Strada Câmpina. În acest moment, am auzit prima oară făcându-se uz de armă și niște scânteii în asfaltul șoselei...”
• Simicin Nicolae – plagă toracică cu hemoragie internă, împușcat pe Strada Lotusului, lângă Complexul Comercial „Dumbrava”, între orele 20.30-21.00.
• Sporer Rudolf Herman, 33 de ani, zugrav, împușcat în torace pe Calea Lipovei.

Trupurile a patru dintre acești martiri au fost sustrate, alături de celelalte 39, din morga Spitalului Județean, transportate la Crematoriul „Cenușa” din București și arse rapid, pe ascuns, alte două trupuri fiind recuperate din groapa comună – Cimitirul Săracilor.

Iată, în continuare, persoanele vătămate care au supraviețuit represiunii, așa cum figurează în liste:

Răniți în Calea Lipovei

17 decembrie 1989:

Berghiu Rozalia, 60 de ani, pensionară, împușcată în picior
Boariu Dumitru, 35 de ani, zidar, împușcat în picior
Bugulecea Angelica, 26 de ani, vânzătoare, împușcată în abdomen
Buzatu Robert Constantin, 20 de ani, electrician, împușcat în picior
Cheptenaru Radu, 60 de ani, pensionar, împușcat în torace
Chițu Eugen, 20 de ani, muncitor, împușcat în picior
Criste Monica, 26 de ani, casnică, împușcată în torace
Csipak Emil, 39 de ani, muncitor, împușcat în abdomen
Edves Marcel, 15 ani, elev, împușcat în torace
Felecan David, 44 de ani, muncitor, împușcat în picior
Gafiuc Liviu, 19 ani, muncitor, împușcat în picior
Ghinea Ioan, 37 de ani, sudor, împușcat în torace
Hauder Elza, 49 de ani, casnică, împușcată în torace
Horvath Ioan, 34 de ani, muncitor, împușcat în picior
Iacob Francisc, 54 de ani, muncitor, împușcat în picior
Ivașcu Sorin, 35 de ani, împușcat -
Jebelean Zorin, 27 de ani, muncitor, împușcat în mână
Lungănașu Radu, împușcat -
Lupșan Dumitru, împușcat -
Maritescu Ioan, 30 de ani, muncitor, împușcat în membru
Neag Teodor, 30 de ani, împușcat -
Olar Ioan, 40 de ani, muncitor, împușcat în abdomen
Opeltz Maria, împușcată -
Poja Ecaterina, 20 de ani, casnică, împușcată în mână
Popovici Petru, 45 de ani, dulgher, împușcat în picior
Potroghir Lucica, 31 de ani, muncitoare, împușcată - (mama cu fetița Iustina, 7 ani)
Pricop Ioan, 33 de ani, împușcat în mână
Prodan Virgil, 32 de ani, șofer, împușcat în picior
Ranisav Dușan, 35 de ani, frigotehnist, împușcat în abdomen
Sera Andras, 24 de ani, zidar, tăieturi membre (!)

23 decembrie 1989:

Baptan Gheorghe, 20 de ani, paznic, împușcat în torace
Busuioc Costel, 31 de ani, maistru militar U.M. 01942, împușcat în torace

Gheorghiu Constantin, 36 de ani, sudor, împușcat în abdomen
Griga Ioan, 20 de ani, plutonier U.M. 01926, împușcat în picior
Popa Florin, 20 de ani, militar UM 02819, împușcat în picior
Sur Ioan, 47 de ani, electrician, împușcat în mână

24 decembrie 1989:

Achim Petru, 22 de ani, muncitor, împușcat în cap
Dincă Petre, 21 de ani, militar U.M. 02819, împușcat -
Dobrică Petre, 21 de ani, militar U.M. 02819, împușcat în torace
Măntăluță Aurel, 43 de ani, plutonier adjutant U.M. 01864, împușcat în mână
Rațiu Ștefan, 19 ani, militar U.M. 02918, împușcat în torace

25 decembrie 1989:

Ioniță Constantin, 9 ani, elev, împușcat în mână

26 decembrie 1989:

Gheorghe Constantin, 36 de ani, căpitan U.M. 01942, Calea Lipovei, împușcat în torace.

Liza **KRATOCHWILL**